

Luchtig gebabbel over opsplitsen EMU lost niets op

Column
Wim Boonstra

dat vooral de zwakkeren in de samenleving hard raakt. Niet de Griekse leiders die het probleem hebben veroorzaakt, maar de mensen met kleine pensioentjes en de zwakkeren op de arbeidsmarkt betalen de rekening. Een rekening die nog eens boven op de gevolgen van de huidige bezuinigingen en lastenverzwaringen komt.

Toch wordt uittreding uit de eurozone achteloos als optie rondgestrooid, ook door bijvoorbeeld de SP. De tijd dat de solidariteit zich ook tot de zwakkeren elders uitstrekte, ligt blijkbaar al ver achter ons.

Niet dat ik blij ben met Griekenland in de eurozone. Het land had nooit mogen worden toegelaten. Het was al in 2003 bekend dat Griekenland op grond van ondeugdelijke cijfers was toegelaten. Toen had men nog kunnen ingrijpen, het land was nog niet diep financieel verweven met de rest van de EMU, de Europese Monetaire Unie. Nu is dat te laat.

Verder is het Stabiliteitspact

kort daarop door Duitsland en Frankrijk om zeep geholpen en werd een door Nederland voorgestane politieke verzelfstandiging van de nationale statistische bureaus door Duitsland geblokkeerd. Dom, maar het is helaas niet anders. Griekenland heeft zo'n beetje alles verkeerd gedaan wat een land kan doen, maar de rest van Europa heeft het in zalige onverschilligheid laten gebeuren

We moeten nu zien om te gaan met het feit dat de eurozone een paar financieel en vooral beleidsmatig erg zwakke lidstaten heeft. Dat krijg je als politiek enthousiasme de overhand krijgt over politieke realiteitszin. De landen die per se mee wilden doen met de euro om geen 'tweederangs lidstaat' te zijn, maar die daar

Griekenland deed alles verkeerd, maar de rest van Europa liet het gebeuren in zalige onverschilligheid

niet de beleidsconsequenties uit hebben getrokken, zullen zich nog wel eens achter hun oren krabben. Het is niet niks, een monetaire unie aangaan met de meest concurrerende economie ter wereld, Duitsland.

Een nieuw dieptepunt in de discussie wordt gevormd door een voorstel dat lidstaten van de EMU een 'living will' moeten hebben, waarmee zij desgewenst de EMU zonder al te grote narigheden ook weer kunnen verlaten. Enig historisch besef is de voorstanders van dit idee in ieder geval volslagen vreemd, want dan zouden zij hebben geweten dat Europa die situatie enkele decennia geleden al eens heeft gekend.

Dit voorstel impliceert in feite de terugkeer naar de situatie van voor de invoering van de euro. Dat was het tijdperk van landen die de 'slang in de tunnel' en later het wisselkoersarrangement van het Europese Monetaire Stelsel in en uit stapten en met groot gemak hun wisselkoersen aanpasten. Daardoor werden de con-

currentieposities van landen in enkele dagen grondig door elkaar geschud. Samen met de hoge en volatiele inflatie in sommige landen vormde dit alles een economisch erg ongezonde cocktail. Terug naar die tijd als remedie voor de huidige problemen? Alle vooruitgang van de afgelopen decennia weggooien omdat er nu een inderdaad groot probleem is? Is dat slim?

Mensen die zo redeneren over het uitstappen van landen uit de eurozone onderschatten de schade van zo'n stap voor alle lidstaten en zijn blind voor alle voordelen die monetaire integratie ons de afgelopen decennia heeft gebracht. Die voordelen belopen alleen al voor ons land miljarden euro's per jaar. Met dergelijke adviezen heeft Europa geen vijanden meer nodig. Want als het aan sommige deskundigen ligt, zet Europa zijn positie in de wereld-economie zelf wel bij het grofvuil.

Wim Boonstra is chief economist van Rabobank.

Een Griekse uittreding uit de eurozone zou een gebeurtenis van 'Lehmanachtige' proporties zijn. Noch de Grieken, noch de andere landen van de eurozone schieten er iets mee op. Voor heel Europa betekent het een integraal faillissement van Griekenland, veel breder dan de overheid alleen. Voor de Grieken zelf betekent het verder de terugkeer naar een zeer hoge inflatie.

Inflatie is een naar fenomeen,

